

VICTIM BLAMING

De data van geteste mensen uit de corona-databases van de GGD werden onlangs online verhandeld. Corrupte callcenter-medewerkers hadden de gegevens gedownload. De algemene tendens in de politiek en media was: wat een prutsers bij de GGD. Wat een baggersystemen. Hoezo downloaden? De GGD ging diep door het stof en beloofde beterschap.

Eind 2019 werden de servers van de universiteit Maastricht gegijzeld door hackers. Daar zag je dezelfde reflex: sukkel bij de IT-afdeling, oude systemen, prutsprocedures. Het is steeds hetzelfde. Medewerkers die op linkjes klikken in foute mails? Dom! Webshops waarvan de creditcardgegevens worden gestolen? Slecht bezig.

Het is allemaal *victim blaming*. Schuldvraagomkering.

Natuurlijk, organisaties moeten zorgvuldig met je gegevens omgaan! Zonder twijfel. Je vertrouwt een bank ook met je geld. Maar het échte probleem zijn toch echt de hackers, de fakers, de mailvissers, de scammers, de corrupte medewerkers. Een beetje nuance kan dus volgens mij geen kwaad.

Het is immers ook niet gepast om te vinden dat meisjes die door Jeffrey Epstein werden uitgenodigd voor een heerlijke massage, beter hadden moeten weten. Of dat winkels in de binnenstad hun pui ook hadden kunnen dichttimmeren. Of dat meisjes in korte rokjes, die aangerand worden, er zelf om gevraagd hebben. Dat is maar goed ook, want *victim blaming* is verwerpelijke morele ontkoppeling én, misschien nog erger, zorgt ervoor dat slachtoffers minder snel de openbaarheid zoeken.

Misschien dat daarom zo vaak datalekken, systeemgijzelingen en hacks in de doofpot verdwijnen. Behalve bij organisaties, zoals de GGD, bij wie ook de doofpotten lek zijn.

Prutsers.